

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 605

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Τὰς ἐπαρχίας	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ροῦβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Guy de Maupassant: Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, διήγημα. — Γεωργίου Προδέρ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸν Paul Bonhomme, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΙ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀνέπνευσα, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε πολὺ ἀκόμα. Κατερχόμεθα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς πατῶμεν τὴν γῆν τῆς Πρεβέζης. Ἀχ! ὅσα βλέμματα προσηλοῦντο περίεργα ἐπάνω μου, ὅσοι ὑποχωροῦσαν κατὰ τὴν διάβασίν μας, ἐνόμιζα ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀνταγνώσκω τὸ μυστικόν μου, καὶ ἔπαυχα πολὺ. Τὰ μικρὰ μὲ κατέπνιξαν. Μοῦ ἔδωκαν καὶ τὰ δύο τὰ χέρια, καὶ μὲ διεβεβαίουν ὅτι δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω πλέον ἀπὸ σιμά των.

— Σὰς ἀρέσει ἡ Πρέβεζα, εἴ! καὶ δὲν εἶνε καλὴ πόλις, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, τί λέγετε, κυρία Μαρία; Ὁ μπαμπὰς ἠθέλησε νὰ τὰ πειράξῃ, καὶ τοῖς εἶπεν, ὅτι θὰ φύγωμεν ὀγλήγωρα.

— Τί νὰ κάμετε!... ἂμ' δὲ θὰ φύγετε ἔτσι εὐκολα, δά, ποῦ θαρρεῖτε.

— Τὰ διαβατήριά σας, κύριε! ἠκούσθη αἶφνης σοβαρὰ φωνή.

Ἐγώρῃσα καὶ εἶδα ἕνα Τούρκα ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ποῦ μὰς ἐχαιρέτα ὑποκλινόμενος.

Τὰ μικρὰ τὸν ἐπλησίασαν, καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν γελῶντα.

— Καλ' ἡμέρα, μπαρμπά Χαμέτ, καλ' ἡμέρα, μπαρμπά Χαμέτ.

— Τὰ διαβατήρια θέλετε; προσέθηκεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Γιωργάκης, εἴ! περνᾶτε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ πάρετε τὸν καφέ σας.

Ἦρχισα νὰ ἐκπλήττωμαι μαζί μὲ τὸν μπαμπά. Ὁ διηγηματογράφος ἐμειδία πονηρῶς ὑπὸ τὸν λεπτοφυῆ ξανθὸν μύστακά του. Φθάνομεν εἰς τὸ σπῆτι. Ἐνα μικρὸ πλκατάκι τῶν Ἀθηνῶν, τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ. Ἐκεῖ μὰς ὑπεδέχθη ἑξαλλος ἡ θεὰ Μαντώ, ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ οἰκοκυρά συγχρόνως τῆς εἰκίας. Ἡ αἶθουσα εἶνε ἀπλὴ, ἀπλουστάτη, μὲ τὰ ἐλαφρὰ διατρυπα ἐγγωρίου κατασκευῆς παραπετάσματά της, μὲ τὰ γυμνὰ καθρὰ ἐπιπλά της.

Ἡ Χρυσούλα μοῦ ἐβάλλει τὸν πῖλον καθεζομένη ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μοῦ ζητεῖ τὰ γάντια μου, καὶ ὁ Γιωργάκης ἀρπάζει τὸν πῖλον τοῦ μπαμπά. Μὰς τοποθετοῦν καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς θέσεις μας οἱ μικροὶ οἰκοδεσπόται εὐπρεπίστατα, μὲ χαριτωμένους κινήσεις. Ἐκρτοῦσα τὰ γέλια μου, μ' ὅλην τὴν ταραχὴν τῆς προσδοκίας μου. Γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ βλέπω τὴν εἰκόνα του, καὶ ἐκείνην τῆς ἀποθανούσης συζύγου του.

Ἡ αὐτὴ γλυκύτης καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἀνθρωπίνων ἐκείνων προσώπων εἶνε διακεχρμένη. Μὰς προσφέρουν κατὰ τὴν συ-

νήθειαν τοῦ τόπου γλυκίσματα, καφὲ ἐξαίσιον, κ' ἕνα κονιάκ γνησιώτατον. Αἱ ὥραι παρέρχονται, ὁ μπαμπᾶς κἄτι συνομιλεῖ μετὰ τοῦ διηγηματογράφου, ἐγὼ μένω σιγῇ μὲσα εἰς τὰς φλυαρίας τῶν μικρῶν, ἡ ἀγωνία μὲ πνίγει, κ' ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται. Κυττάζω ἀδιακόπως τὸ ὥρολόγιόν του, πηγαίνω δὴθεν διὰ νὰ κυττάζω, συχνὰ εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐκεῖνος ἀκόμη, ἀκόμη δὲν ἔρχεται. Ἐπέρχεται ἡ μεσημβρία, ἐπὶ τέλους, ὅτε ἡ θύρα ἀντηγεῖ κάτω ἐκ τοῦ κώδωνος.

Ἀνεγείρομεθα ὅλοι ... Ματαίᾳ ἐλπίς! ... Ἦτο ὁ μπαμπᾶς Ἀναγνώστης μειλίχιος, ἀπαστράπτων ἐξ ἐνδομύχου τινὸς χαρᾶς, κ' ἤρχετο νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἱατροῦ ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ἦτο ἀδύνατος. Ἐπεσα ἐξηντημένη ἐπὶ τινος ἑδρας, κ' ἐκ τῆς ἀδημονίας μου κατέσχισα τὸ ριπίδιόν μου μὲ τοὺς ὄνυχάς μου.

Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐπλησίασεν ἀνήσυχος, καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου. Ὁ διηγηματογράφος ἐξῆλθε πρὸς στιγμὴν, τὰ μικρὰ ὑπῆλθον νὰ ἰδοῦν τὴν Σοφίαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐμείναμεν μόνον, ἐντὸς τῆς ξένης ἐκείνης αἰθούσης.

Ἐννοιωθὰ κἄτι ποῦ μ' ἐπνίγεν εἰς τὸν λαιμόν, ἡ ὄψις μου ὠχρεὰ φοβερά, κ' ἡ εἰκὼν ἐκείνου ἐμειδία ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ πλαισίον τῆς, μὲ τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἐ! τότε ἀπεφάσισα νὰ παίζω πλέον τὴν τύχην μου, τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν ἤθελα νὰ κρύψω πλέον τὸν πόιον μου. Ὁ μπαμπᾶς ἔσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε, καὶ μ' ἠρώτησεν ἀνήσυχος, τρομασμένος,

— Τί ἔχεις πάλιν, Μαράκη μου;

Συνεκέντρωσα ὅλας τὰς δυνάμεις μου, κ' ἔκυψα καὶ τοῦ ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς, μὲ σθυσμένην φωνήν:

— Τὸν ἀγαπῶ! ... τὸν ἀγαπῶ! ... θὰ πεθάνω, μπαμπᾶ...

Ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, κ' ἐψιθύρισε σὰν τρελλὸς ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς:

— Νὰ πεθάνῃς! δυστυχία μου! ... μὴν εἶσαι τρελλή; τὸν ἀγαπᾶς, εἶπες, ἔ! τὸν παίρνεις...

Κ' ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε κινουσαν δυσπίστως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκρύνουσαν, ἐπανέλαθε μὲ φωνήν, ποῦ μ' ἔκαμε πολὺ νὰ πονέσω:

— Τὸν παίρνεις, σοῦ λέγω ... μὴ θέλῃς νὰ μὲ πεθάνῃς τόρᾳ.

Τὸν ἔσφιγξα γλυκᾶ, γλυκᾶ ἐπάνω εἰς τὰ στήθη μου, κ' ὅταν εἰσῆλθον τὰ μικρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν, προσεπάθησα νὰ φανῶ ὅσον τὸ δυνατόν ἡσυχῇ. Ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω περισσότερον, μὲ φωνάζουν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ὀκτα φωναί. Τοὺς ἐκκλέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ, κ' εἶνε ὦρα περασμένη. Ἄν εὐκαιρήσω ἕως αὔριον ποῦ φεύγει τὸ ταχυδρομεῖον θὰ σοῦ τελειώσω τὰ βάζαντά μου, εἰδὲ μὴ ἔλα νὰ μάθῃς τὸ τέλος τῶν ἐδῶ ἀπὸ τὸ στόμα μου...

II'

Ἡ περιέργεια μὲ κατατρέχει φοβερά σήμερα. Παράξενον! πρῶτην φορὰν αἰσθάνομαι τόσῃ ἐπιθυμίαν, ν' ἀποτελειώσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τῆς ἐξαδέλφης μου. Εἶμαι τόσον περιέργος προπάντων νὰ μάθω πῶς τ' ἀποτελείωσε τὰ πράγματα αὐτὴ ἡ παμπόνηρη ἡ Νεραΐδα, ἡ Σειρὴν ἀκόμα τ' Ἀμβρακικοῦ. Τὸ πολὺ, πολὺ μὲ τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς ἐπερίμενα ὡς ἐκπληξιν, μίαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, μίαν σελίδα ἐνὸς δυνατοῦ κἄπως μυθιστορήμα-

τος, ἕνα κἄτι τέλος ποῦ νὰ μοῦ ταραξῇ φοβερά τὰ νῆυρα, περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἐμπορικὸν ὑπολογισμόν. Ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ, παρὰ ἕνα ξαφνικὸ, ξαφνικὸ τηλεγράφημα μὲ δύο λέξεις πλήρεις μαγείας, ἐντελῶς ἀκαταλήπτους:

Κύριον

Γεώργιον Παναγιώτου

Ἀθῆνας.

Ἀπόψε ἀρραβωνίζομαι.

ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

Ἡ μαγικὴ δύναμις τῶν μοι διεδόθη παρκαυτὰ, ὥσπερ νὰ μὲ ἐκτύπησε κατάματα ἡλεκτρικὸν ρεῦμα. Ἀνοιγὼ τὴν πόρτα μου, καὶ μὲ τὴν νυκτερινὴν ἀταξίαν μου, χυμῶ νὰ βαλλῶ τὰς φωνὰς ὡς ἄλλος δαιμονιζόμενος τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν. καὶ πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Παύλου τοῦ φίλου μου, ὅστις ἀνῆρχετο τὴν κλίμακά μου ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἕνα σιγᾶρο, τόσο δὲ στὸ στόμα.

Ἡ μαγικὴ δύναμις ἀπέπτῃ, τὸ δαιμόνιον ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων, καὶ ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανεν ἐν ταῖς ὕδασι, κ' ἠρώτησα τὸν ἀμακαδόρον συνάδελφόν μου, ὁράξας τὸν βραχίονά του ἰσχυρῶς:

— Καὶ νῆχωμαι καλὸ ρώτημα, ἀπὸ ποῦ τὸ σιγᾶρο;

— Ἐνα κελεποῦρι μοῦ ξέπεσε κάτω στὸ δρόμο, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ μονεμανῆς ἀμακαδόρος ἀπαθέστατα.

Ἐπῆγα νὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ χεῖρά μου· αὐτὴ ἡ μανομανία τοῦ νὰ ζητῇ μ' ἀνυπόφορον ἀγένειαν σιγᾶρα ἀπὸ τοὺς φίλους του, μὲ πεθαίνει· ποτὲ δὲν θὰ τὸν ᾤκυνέσω αὐτὸν τὸν ἀγαπητόν μου Παῦλον.

Καταπραύνομαι, λοιπόν, καὶ τοῦ τὰ διηγῶμαι ὅλα, ὅλα. Πηδᾷ εἰς τὰ τελευταῖα εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ σύρει ἐπανειλημμένως τοὺς γρόνθους τοῦ ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης μου, ἵνα δείξῃ τὴν χαράν του.

Ὅταν τὸν ἀπώθησα τέλος, μοῦ ἀρπάζει τὴν καπνοθήκην μου καὶ στρίβει ἕνα σιγᾶρο, ἀπορρίπτων τὸ προηγούμενον, καὶ μοῦ λέγει ἀπαθέστατα:

— Βλέπω, πῶς ἔχω τύχη σήμερα... νά! ἀμέσως, ἀμέσως ἕνα δεύτερο κελεποῦρι...

Καὶ τόρᾳ... ἔχω μεγαλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς κωμωδίας, καὶ γυρίζω μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν τὸ φύλλον τοῦ χάρτου διὰ τὴν συνέχειαν... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Ἡ «Νεραΐδα» βλέπω κατήντησεν ἐκεῖ πέρα δεινὸς γελοιογράφος... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον ποῦ στέκεται ἔτσι ἀγέρωχα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐξαγριωμένο, καὶ δίδει μίαν μουντζα κατάματα σ' ἕνα γατάκι, κἄπου νομίζω πῶς τὸ εἶδα... Ἀ! ἔ! εἶνε ὁ μπαμπᾶς Ἀναγνώστης.

Καὶ βέβαια δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος ἀφοῦ τόρᾳ θυμᾶμαι πῶς ἀπαράλλακτα τὸν περιγράφει ἐκεῖνος ὁ χασομέρης ὁ διηγηματογράφος ἐκεῖ κάτω εἰς ἕνα γράμμα του πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου. Τί χαριτωμένη ἐξαδέλφη, ὅπου ἔχω!... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀρχίζω νὰ θρηνῶ τὸ πέταγμα τῆς μικρούλας ἐπαύλεώς μου εἰς τὰ Πατήσια.

Ἀλλὰ τί βλέπω, πάλιν! Ἐδῶ ἡ σκηνὴ ἀλλάζει. Διὰ βολῆς! ἡ ἐξαδέλφη μου εἰς τὴν ἀγκυλιά ἐνός... ἐνός μαυροφοροφορεμένου. Ἄν εἶνε αὐτός ὁ γαμβρός μου, ὁ κ. Μίχος, χαλαλὶ του, καὶ φαίνεται γιὰ γιερός ἄντρας ἀκόμη... Ἀλλὰ κἄτι ἐνωρὶς ἤρχισαν τὰ φιλήματα, βλέπω ὅτι πολὺ βιάζε-

ται ἡ κυρία ἐξαδέλφη... Τέλος ἀρχίζουν τὰ ὀνιθοσκαλίσματα τῆς ἐδῶ εἰς τὴν ἄλλην σελίδα ...

... Ἐξακολουθῶ τὴν διακοπεῖσάν ἀφήγησίν μου. Ἐκαθίσταμεν εἰς τὸ τραπέζι ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ μπάρπ' Ἀναγνώστη, ὅστις ἐπολιόρκει μὲ τὰς ἀστείότητάς του, καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ τόπου τοῦ τρομεροῦ θὰ ἦμην περισσότερον πῦχαριστήμενη μαζί του ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἂν μ' ἔφερε πλησίον τοῦ ἱατροῦ. Ἐβόλα ὅλα τὰ δυνατὰ μου διὰ νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἐκύτταζα μ' ἀνησυχίαν τὸν μπαρμπά, ὅστις ἐφαίνετο βαθειὰ συλλογισμένος.

— Θεέ μου! ἐπανελάμβανα μέσα μου, τί νὰ σκέπτεται ὁ μπαρμπάς!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ ἐπιστάτης μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μᾶς προσεφέρθη ἐκεῖ ὁ καφές.

Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης εἶνε πολὺ περίεργος, ὅσον καὶ ἀπλοῦς τύπος. Ἐκ τῶν ὅσων τὸν ἔκρινα μέχρι τοῦδε τὸν εὖρον ἀγαθόν, ἀγαθώτατον, καὶ πιστότατον εἰς τὸν ἱατρόν, καθὼς μοῦ ἔγραφε καὶ ὁ διηγηματογράφος.

Ἐξυπνὰ τακτικὰ μὲ τ' ἀστέρι μ' ὅλας τὰς νυκτερινὰς περιόδους τοῦ ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ μαύρου του.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

GUY DE MAUPASSANT

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Τὰ μεγάλα δεινὰ δὲν μὲ θλίβουν. Εἶδα τὸν πόλεμον ἐκ τοῦ πλησίον: ἐπάτουν ἀνηλεῶς ἐπὶ τῶν πτωμάτων. Αἱ ἰσχυραὶ θηριωδίαί τῆς φύσεως ἢ τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ μᾶς ἀποσπάσωσι κραυγὰς φρίκης ἢ ἀγανακτήσεως, ἀλλὰ δὲν μᾶς προκαλοῦν ἐκείνην τὴν πίεσιν τῆς καρδίας, ἐκείνην τὴν διατρέχουσαν τὰ νῶτα φρικίαν, ἣν προκαλεῖ ἡ θέα μικρῶν τινῶν πραγμάτων ἀλγεινῶν.

Ἡ ὀριμυτέρα τῶν θλίψεων ἦν δύναται τις νὰ ὑποστῇ, βεβαίως, εἶνε ἀπώλεια παιδιοῦ διὰ μητέρα, καὶ ἡ ἀπώλεια μητρὸς διὰ τὸ τέκνον. Εἶνε ἄλλος ὀριμύ, τρομερόν, συγχλονοῦν καὶ σπαρασσόν.

Ἀλλὰ θεραπεύεται τις ἐκ τειροῦτων κατὰστροφῶν ὡς ἀπὸ μεγάλων αἰμασπόντων τραυμάτων.

Λοιπὸν, τινὲς συναντήσεις, πράγματ' αἰνὰ παροδικῶς περιπεσόντα εἰς τὴν ὁρσιν ἡμῶν, μαντεβόμενα, ἐνδόμυχοι τινες λύπαι, ἀστασίαι τινὲς τῆς τύχης, συγκινοῦσαι ἐντὸς ἡμῶν κόσμον ὅλον ἀλγεινὸν σκίψων, διανοίγουσαι ἐνώπιόν μας ἀποτόμως τὴν μυστηριώδη θύραν τῶν ἡθικῶν ἀλγηδόνων, τῶν πολυπλόκων, ἀνιάτων καὶ τόσῳ βαθυτέρων ὅσῳ φαίνονται μάλλον ἥπιοι, τόσῳ ὀριμυτέρων, ὅσῳ μάλλον ἀκατάληπτοι φαίνονται, τόσῳ μονιμωτέρων, ὅσῳ φαίνονται πλασταί, ἀφίνουσιν ἐν τῇ ψυχῇ βάρος τι ἀνιχνόν, σταγόναν πικρίας, συναίσθημά τι ἀπογοητεύσεως τοῦ ὑποῖου ἢ πίσεως ἀργεῖ πολὺ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ.

Πάντοτε παρίστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου δύο ἢ τρία πράγματα, ἅτινα ἄλλοι οὐδὲ κἂν βεβαίως παρετήρησαν, καὶ ἅτινα διεπέρασαν ἐμὲ ὡς μακρὰ καὶ λεπτὰ κεντήματα ἀνιάτα.

Δὲν θὰ κατανόειτε ἴσως τὴν συγκίνησιν ἣτις μοὶ ἀπέμεινεν

ἐκ τῶν βραχειῶν αὐτῶν ἐντυπώσεων. Μίαν μόνην θὰ σὰς ἀφηγηθῶ. Εἶνε παμπάλαιος, ἀλλὰ ζωηρὰ ὡς ἐὰν χθὲς τὸ πρῶτον μοὶ συνέβη.

Εἶμαι πεντηκοντούτης. Ἡμῆν τότε νέος καὶ ἐσπουδάζον τὰ νομικὰ.

Μελαγχολικὸς ὀλίγον, ὀλίγον ὀνειροπόλος, ἐμφορούμενος ὑπὸ φιλοσοφίας μελαγχολικῆς, δὲν ἦμην ποσῶς φίλος τῶν θορυβῶδων καφενείων, τῶν φλυάρων συντρόφων καὶ τῶν κούφων γυναικῶν.

Ἀφουπνίζομην ἐνωρίς καὶ μία τῶν προσφιλεστέρων μου σκέψεων ἦτο τὸ νὰ βαδίζω μόνος, περὶ τὴν ὁγδόην πρωϊνὴν ὥραν, εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Λουξεμβούργου.

Τὴν εἶχετε γνωρίσει αὐτὴν τὴν δενδροστοιχίαν; ὠμοιάζει μὲ κήπον παρημελημένον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κήπον ὥραϊον ὡς γλυκὺ μεῖδιμα γραΐας.

Πυκνοὶ φράκται ἐχώριζον τὰς στενάς καὶ κωνονικὰς διόδους, διόδους γαληνούς, μεταξύ δύο τειχῶν φυτείας μεθοδικῶς κεκομμένης.

Αἱ μεγάλαι ψαλίδες τοῦ κηπουροῦ ἰσοπέδουν ἀδιακόπως αὐτὸ τὸ ἐκ κλάδων τείχισμα.

Καὶ κατ' ἀποστάσεις, συνήντα τις μικρὰς ἐκτάσεις ἀνθοσπαρτους, στοίχους ἐκ μικρῶν δένδρων παρατεταγμένων δί- κην μαθητῶν ἐν περιπάτῳ, συμπλέγματα μεγαλοπρεπῶν τριανταφυλλεῶν ἢ σωρείας δένδρων καρποφόρων.

Μία ὅλη γωνία τοῦ θελκτικῷ αὐτοῦ ἄλλους ἐχρησίμευεν ὡς δικαίτημα τῶν μελισσῶν.

Αἱ ἀχύριναί οἰκίαι των, ἐντέχνως ἐκτεινόμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διήνοιγον πρὸς τὸν ἥλιον τὰς μεγάλας ὡς ἡ ὀπὴ θακту- λίθρας θύρας των καὶ καθ' ὅλον τὸν ὅδον τὸ μήκος συνήντα τις τὰς βομβούσας καὶ χρυσὰς μελίσσας, ἀληθεῖς κυριάρχους τοῦ ἡρέμου ἐκείνου μέρους, ἀληθεῖς περιπατητρίκας τῶν ὁμοίων πρὸς διαδρόμους ἡσυχῶν αὐτῶν διόδων.

Μετέβαινον σχεδὸν ἐκεῖ ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν. Ἐκαθήμεν ἐπὶ θρονίῳ καὶ ἀνεγίνωσκον.

Ἐνίοτε ἄφρινον νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων μου τὸ βιβλίον ἵνα παρὰδῶ εἰς ρεμβασμούς, ἵνα ἀκούσω περὶ ἐμὲ τὴν βοήν τῶν Παρισίων, καὶ ἀπολαύσω τῆς ἀπείρου ἀναπαύσεως τῶν ἀρχαίου ρυθμοῦ φυτειῶν αὐτῶν.

Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ παρετήρησα ὅτι δὲν ἦμην ὁ μόνος συχναῶν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ συνήντων ἐνίοτε, ἐκ τοῦ σύνεργου, ἐν τῇ γωνίᾳ ἀφθόνου φυτείας, ἀλλόκοτόν τινα γέροντα μικρόσωμον.

Ἐτόρει ὑποδήματα μὲ ἀργυρὰς πόρπας, βραχίον συρμοῦ παρελθόντος, ρεδιγκόταν καστανόχρου, δαντέλλαν ἀντὶ λαίμοδετου, καὶ ἰδιόρρυθμον φαῖον πῖλον πλατύγυρον καὶ χνουδωτόν, προκατακλυσμαῖον.

Ἦτο ἰσχνός, πολὺ ἰσχνός, γωνιώδης, μορφάζων καὶ μειδιῶν.

Οἱ ζωηροὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔπαλλον, ἀνεκινούντο ὑπὸ ἀένανον κίνησιν τῶν βλεφάρων καὶ πάντοτε ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ λαμπρὰν ράβδον μὲ χρυσῶν ἄνωθεν μῆλον, ἣτις θ' ἀπετέλει ἴσως ἀναμνήσιν τινα αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων.

Ὁ ἀνθρωπίσκος μ' ἐξέπληξε κατ' ἀρχάς, εἴτα μοὶ διηγεῖται ὑπερμέτρως τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸν κατεσκόπευον διὰ μέσου τοῦ ἐκ φύλλων τείχους, τὸν παρηκολούθουν μακρόθεν, σταματῶν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῶν ἀλῶν διὰ νὰ μὴ φαίνομαι εἰς ἐκεῖνον.